

Zdravím Vás pokojem Pána Ježíše.

To, co mi leží na srdci je povzbuzení Vás v čase zkoušky. Jsem vděčný za Pavla, když poslal první kázání, za Mikiskovi, kteří nahráli chvály, za Roberta, že to přeposílá a hledá, jak to nejlépe přeposlat všem. Zvláště jsem vděčný za Rost'u Klimta a jeho povzbuzující články a za Aleše s Dankou za vytrvalé modlitby a vyučování pro děti. Všechno je jinak než jsme byli zvyklí, mnozí mají obavy, někteří jsou jakoby za věcí. Pro mně je těžké se vyrovnat se změnou situace a zároveň fungovat jako by nouzový stav nebyl. Je to zázrak, že v práci jsem zůstal jako jediný kmenový zaměstnanec z 80. Majitel ukončil pracovní smlouvu se všemi i s ředitelem, ale já mám práci pořád. V době sucha zalévám a zalévám a mám s běháním s hadicemi takové střední požární cvičení. Pak ještě s dětmi na zahrádku, neboť Majda je dosti vyčerpaná. Večer pak padnu a ráno nanovo. Přesto vidím Boží ruku a ochranu v tom všem. Dolehla na nás zkouška jako vichřice a déšť v podobenství o dvou stavitelích. Myslím, že pro ty, kdo stavějí na písku je to varování: „Kopejte hlouběji a postavte svůj život na pevném základě.“ To znamená slyšet Boží Slovo a jednat podle něj.

K tomu nás vybízí i Epištola Jakubova. Mluví o zkouškách jako o testu, ve kterém se nám samotným ukáže jak moc máme pevné základy. Osvědčí-li se naše důvěra v Pána v těchto zkouškách, pak je to záruka toho, že vytrváme až do Jeho návratu. Kdo prochází zkouškou, dosáhne zaslíbení. Není vítězství bez boje a osvědčení bez zkoušky. Korunu života získá ten, kdo miluje Pána

Proto se můžeme radovat, když se na zkoušku můžeme dívat jako na příležitost jít do větší hloubky vztahu s Pánem. Zkouška sama radostná není, ale musíme se dívat za ní. Využít jí k osobnímu a duchovnímu růstu.

Jakub v celé epištole uvádí mnohá konkrétní pokušení, se kterými se setkáváme. Nyní v první kapitole uvádí tyto:

1. Chybí moudrost.: nevíš, jak se v nové situaci orientovat, jak žít? Biblická moudrost není umět moudře odpovědět, ale umění žít v Boží blízkosti a z jeho síly. Náš málo moudrosti, nezoufej Bůh je dárce moudrosti. Žádost o ni je vždy Boží vůle. Proto nepochybuj o Bohu, On není lakomý dává bez odměňování a bez výčitek. Počátek moudrosti je bázeň před Bohem, vrchol a cíl moudrosti je milování Boha a i Bližního jako Ježíš.

2. Dívání se na momentální situaci jako výsledek. Chudý se nemá dívat na svou chudobu, ale na své povýšení. Bohatý nemá spoléhat na své bohatství, ale má vidět své ponížení – že je závislý na Pánu stejně jako chudý. Ať jsi chudý nebo bohatý nebo mezi tím, dívej se do věčnosti. Tento život a tato situace nejsou cílem, nejsou konečné. Pominou.

3. Pokušení vinit Boha: Kdo je pokoušen, svádí boj s vlastním tělem a duší, s vlastní žádostivostí a nedůvěrou vůči Pánu, že jeho myšlení s námi je o pokoji a nedal by nám něco, co by nám uškodilo, ale jen to, co nám prospívá. Žádostivost vede ke smrti, aktivní důvěra přináší život.

4. Neklamte sami sebe: Klamat sebe sama můžeme mnoha způsoby. Přijetím falešného učení, falešným pohledem na sebe a své schopnosti, či důležitost. Klameme-li sami sebe, pozná se to na výmluvách na okolnosti, pohled okolí, výchovu, dispozice apod. Jsme nové stvoření posazení s Kristem na trůnu, tak kralujme nad hříchem. Každý dobrý dar je od OTCE a u něho není střídání světla a stínu, dobra a zla.

5. Pokušení hněvu: Především ve vypjatých situacích nám to ujede. Pán nás vybízí, abychom byli rychlí k naslouchání, ale pomalí k mluvení, rozvážní v hněvu. V našťvanosti nikdy Boží

spravedlnost neprosadíš. Bůh se hněvá vůči hříchu, ale jeho hněv je věčný, výchovný a má své meze – Boží srdce plné lásky. Počítání do 10 nebo i více, je dobrou pomůckou.

6. Pokušení pouze poslouchat Boží Slovo, ale neuvádět je do praxe. Je to, jako když se podíváš ráno do zrcadla, zjistíš, že jsi rozčuchán, před odchodem z domu, že máš límec nakřivo a po návratu, že máš čmouhu na obličejí a nic s tím neuděláš. Jen, co odejdeš od zrcadla, zapomeneš na to. To je rozdíl mezi bláznivým mužem, který stavěl svůj dům na písku a moudrým, který kopal až na skálu a postavil dům na pevných základech. Proto odložme veškerou nečistotu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměme zaseté slovo, které má moc zachránit naše duše.

7. Ovládání jazyka: V moci jazyka je život i smrt. My jsme dědici požehnání a nemáme zlořčit nebo si stěžovat na jiné. Pokud si musíš stěžovat tak dle Pláče Jeremiášova, jen na vlastní hříchy. Jazyk má velikou moc a tak pokud s tím máš potíž, pros Pána ať postaví stráž k tvým ústům. Z každého svého slova vydáš počet. Buduje tvoje řeč Boží království a Boží pokoj, nebo boří, odsuzuje. Soud patří Bohu a tak jako David důvěřoval ve spravedlivý soud Pána a nebral spravedlnost do svých rukou, dělejme to i my stejně.

8 Pokušení starat se jen o sebe. Jsme Tělo Kristova. Nikdo z nás není sám o sobě. Proto máme pomáhat jedni druhým. Speciálně těm slabým – např vdovám a sirotkům. Pomoc nemusí být vždy materiální, ale jakékoliv povzbuzení. Mnoho lidí dnes trpí především duševní nouzí a to i mezi křesťany.

9. Pokušení se přiblížit světu v jeho životním stylu: Chraň se poskvrný tohoto světa a nepřizpůsobuj se mu v jeho myšlení. Naopak obnovuj se podle Božího slova, ať rozpoznáš jeho vůli.

To vše je proces. Neobstojíme-li v jednom testu, nemine nás reparát, ale je podstatné, jak je celkově zaměřen náš život. Miluješ Pána více než sebe nebo miluješ více tento svět? To určuje, jak celkově projdeš jakoukoliv zkouškou. Pán je s námi a dá nám jistě obstát.

Jirka K.